

Polis Korkusu

Reyhan ÖZÇİFTÇİ

Yüksek tavanlı bekleme salonunun sağ köşesindeki tahta kanepede oturan öğretmen Şevki Bey, sol bacağının üstüne attığı sağ dizinin üzerine yaydığı gazetesini büyük bir dikkatle okuyordu. Elli, elli beş yaşlarındaydı. İş değil de görev olduğunu düşündüğü yazarlığına zaman ayırabilmek, daha çok da özgür yazabilmek için dokuz ay önce emekli olmuştu. Ve yazın bitmeye başladığı günlerde yıllardır hayalini kurduğu şeyi yapmak için yollara düşmüştü. Öğretmenlik hayatı boyunca görev yaptığı şehir ve kasabaları dolaşıp eskilerden kalan dostları -ne kaldıysa- ziyaret edecekti. Ulaşım aracı olarak hem geçmiş günleri yeniden hatırlamak hem de ekonomik olması bakımından treni seçmişti. Bir hafta önce yaşamakta olduğu Uşak'tan yola çıkmış, önce Eskişehir, Ankara, Aksaray derken Niğde'ye gelip 1997-2001 yılları arasında görev yaptığı Bor 29 Ekim İlköğretim Okulunu ziyaret etmiş, daha çok Nevşehir merkezde dolanıp durmuş, bulabildiği arkadaşlarıyla sohbet edip hasret gidermişti. Bu seyahat düşüncesinin çok da iyi bir fikir olmadığını Niğde tren garında Adana'ya gidecek olan treni beklerken anlamıştı. Yıllardır hayaliyle yaşadığı mekânların eski ahengini kaybetmiş olduğunu görmek, dostum diye tanımladığı şahsiyetlerin samimiyetlerini yitirdiğine tanık olmak yüreğini dağlamıştı. Bunun yanında hiç ummadığı mutlulukları da yaşamıştı fakat geçmişin yaşandığı yerlerde hatırladığı gibi kalması gerektiğini anladığında yolu çoktan yarılammıştı. Başladığı işi yarım bırakmayı sevmeyenlerdendi. Velhasıl, sonuç ne olursa olsun çıktığı bu yolculuğu planladığı gibi bitirme kararındaydı.

Gazetesinin sayfasını çevirdi, kâğıdın şıkırtısı istasyon salonunun yüksek tavanlı duvarlarına çarpıp, çoğaldı, sustu. Trenin hareket saatine daha vardı, ortalıkta pek ayak işlemiyordu. O ara, bir istasyon görevlisi salonun ön kapısından girip arka kapısından çıkıp gitti. Kapı açılınca aylardan kasım olmasına rağmen kışa ait bir rüzgâr kafasını içeriye sokuverdi. Şevki Bey ve Hacı Hasan kapıdan oldukça uzakta olduklarından rüzgârın soğuşunu hissetmediler.

Şevki Bey, okuduklarından sıkılmıştı gözlerini gazeteden aldı, tam karşısındaki pencereden görünen ağacın, sabah güneşiyle bambaşka renklere bürünmüş yapraklarına dikti. Ağacın üzerinde, binbir hikâye yaşanıyordu. Yeşilken sararıp turunculaşan sonra kırmızılaşarak kahverengiye dönen ve nihayetinde toprağa karışan yaprakların hikâyeleri... Her biri aynı evreleri farklı zamanlarda yaşadktan sonra toprakta buluyorlardı. Tıpkı insanlar gibi... Vuvvv diye ses çıkararak geldi yaprakların Azrail'i. İçlerinden belki on belki yirmi tanesini alıp sonsuzluğa götürdü. Gitme zamanları gelmişti kimsenin yapacak bir şeyi yoktu... Gözlerini biraz beriye alarak sonsuzluğu seyrettiği pencerenin önünde oturan "Seksen yıllık aşkın bir ömre damgasını vurmuş efsane!" yakıştırmasını yaptığı, sarı üslüğünü sarık gibi doladığı başını, bastonunu kavrayan nasırlı ellerine dayamış, uyuklamakta olan Hacı Hasan'ın üzerine koydu.

Hacı Hasan aslında uyuklamıyor, aklından geçen eski günlerin görüntülerini kaybetmemek için kapatıyordu gözlerini. Çünkü arada bir açıp ayakları dibine koyduğu bir sepet dolusu öküzgözü üzümüne gülümseyerek bakıyor, gurur ve huzurla yeniden kapıyordu. Hacı Hasan'ın üzerinde beyaz, yakasız gömlek ve gömleğin üzerinde yine yakasız bir ceket vardı. Dar paçalı kahverengi yün pantolonunun beline kırmızı siyah çizgili bir kuşak sarmıştı. Uyuklar durumda olmasına rağmen lastik mest giydiği ayaklarını sanki hemen kalkacakmış gibi yere sağlam basmış, yarı açık bacakları arasına dimdik koyduğu bastonunu da elinden alacaklarmış gibi sıkıca kavramıştı. İnce yapıydı, aynı zamanda kuvvetliydi, hem de koskoca bir aileyi yönetebilecek kadar...

Açılırken ses çıkarmayan yaylı kapı tak diye kapandı. Şevki Bey, gayriihtiyari olarak kapıya doğru çevirdi bakışlarını. Sonra kolundaki saate bir göz attı ve başını yeniden dizinin üzerindeki gazetesine eğdi.

İçeriye Kadriye Hanım ile kızı Nevin girmişti. Kadriye Hanım, kısa denebilecek boyda, tombul bacaklı, güleç yüzlü bir kadındı. Yere değmesin diye yukarıya kaldırmaya çalışarak taşıyordu elindeki valizi, Nevin'in bir elinde büyükçe bir çanta, diğer elinde ise küçük bir koli vardı. Ellerindeki eşyaları ihtiyarın oturduğu sıradaki kahverengi kanepelerin kapıya en yakın olanının ucuna bıraktılar. Sonra Nevin dışarıya çıkıp büyükçe bir koliyi sürükleye sürükleye diğer eşyaların yanına taşıdı. Henüz on yedi yaşındaydı. Derin bir nefes aldı. Belli ki epeyce yorulmuştu. Kadriye kanepenin yan tarafına koydukları eşyaları gözleriyle saydıktan sonra omzundaki çantayı kanepeye koydu ve tombul vücudunu çantasının yanına salıverdi. Nevin annesinden önce oturmuştu zaten. İki de bir süre konuşmadan öylece oturdular. Sanki o tahta kanepeler günlerdir içlerini kemiren heyecan ve korkuyu onlardan alıp ahşap dokusunun içine emmişti. Ana kız binecekleri trenle yaşadıkları tüm

kötü günleri bu şehirde bırakıp yeni bir başlangıca yol alacakları umudunu taşımaktalardı. O anki ruh hallerine göre huzura giden yolu yarılamanın verdiği rahatlıkla gevşemişlerdi. O gevşeklikle bir süreliğine de olsa hiçbir şey düşünmemeye ant içmiş gibi gözlerini bekleme salonunun tarihi dokusu içinde gezdirmeye başladılar.

Bekleme salonunu kalın duvarlar içine gömülmüş, demir parmaklıklı genişçe ve yüksek bir pencere aydınlatıyordu. Kadriye Hanım, pencere önündeki ağacın yapraklarına sürtünerek içeriye süzülen sabah güneşinin duvarın uçuk pembe badanası üzerinde dans edişini izlemeye dalmışken, Nevin'in gözü kapının üstünde asılı saatteydi. Saat 09.05'i gösteriyordu. Genç kız kafasından yaptığı küçük hesaptan sonra annesine döndü.

— Daha yarım saat var, boşuna acele ettik.

Kadriye Hanım çenesinin altında çözülmeye yüz tutmuş eşarabının düğümünü sıkıştırırken kendinden emin bir ses tonuyla cevap verdi.

— Trenin arkasından koşturmaktan iyidir.

O arada elinde saplı fırçası ve farasıyla bir temizlik görevlisi salonun ön kapısından girdi, karo taşlar üzerinde gözünü gezdirdi, kıyıda köşede faraşın üzerine alabileceği bir şey bulamayınca sessizce arka kapıdan çıkıp gitti. Temizlik görevlisinin çıktığı kapıdan koşarak, beş yaşlarında bir erkek çocuğu girdi. İstasyonun bir anda hareketlenmesi Kayseri-Adana arası işleyen Erciyes ekspresinin geliş saatine az kaldığının göstergesiydi. Çocuğun hemen arkasından elinde bebek arabası ile giren genç kadının gözleriyle çocuğu takip edişinden onun annesi olduğu anlaşılıyordu. Onların içeri girmesiyle, sessizlik utanarak salonu terk etti. Genç kadın, bebek arabasını ana kızın yanına doğru yaklaştırdı. Arabadaki bebek mızıkliyordu. Kadın bir yandan arabayı sallarken, bir yandan da elindeki tabancaı sağda solda gördüğü nesnelere hedef alarak çuv çuv diye sesler çıkaran çocuğu “Yapma oğlum, buraya gel!” diyerek kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bekleme salonunun yeni misafirleri ihtiyarı rahatsız etmişlerdi. Hacı Hasan gözlerini araladı, çocuğa şöyle bir baktı, içinden ona “Yaramaz velet!” dediğini sezmek çok kolaydı, sonra üzümlere bir göz attı ve tekrar gözlerini yumdu. Öğretmen Şevki Bey'in tepkisi, gözlerini gazetesinden alıp, salon içinde durmadan hareket eden çocuğunu gülümseyerek izlemek oldu. Kadriye Hanım ile Nevin kendilerinde mızıklayan bebeği oyalama görevini hissettiler nedense... Bebek arabasının üzerine eğilip el göz hareketleri ve çeşitli mimiklerle bebeği susturmaya çalıştılar bir süre fakat çabaları tam ters sonuç verdi, bebek onlardan korkup çığılık çığılığa ağlamaya başladı. Genç kadın, çevreyi rahatsız etmenin korkusuyla yere çömelerek bebek arabasının altına yerleştirdiği çantayı telaşla karıştırmaya başladı. Kadriye bebeğin üzerinden geri çekildi, kızını dürtükledi, yerine oturmasını işaret etti.

Genç kadın, elindeki biberonu, şaşkın bakışlarla onu izleyen Nevin'in eline tutuşturduktan sonra bebeğini kucağına yatırdı, kızın elindeki biberonu alıp bebeğin ağzına dayadı. Bebek aynı anda sustu. Ana kız birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra büyük bir zevkle, yanaklarını şişire şişire biberonu emen bebeği izlemeye koyuldular. Bebek susmuştu, üç kadın samimi bir havada muhabbete koyuldu, çocuk Şevki Bey'e yaklaştı, onlar da kısa sözcüklerle sohbet etmeye başladı. Tüm bunlar olurken Hacı Hasan istifini bozmadan uyuklamasına devam ediyordu ki kapının tak sesi yeniden duyuldu. Bütün gözler kapıya çevrildi, içeriye giren güneşten esmerleşmiş, uzun boylu, ince yapılı bir askerde. Çocuk "Asker amca geldi!" diye bağırarak, içeri giren sanki babasıymış gibi askere doğru koştu. Başını yukarıya doğru kaldırıp, gözlerini yirmi yaşlarındaki ince yüzlü kara gözlü askerin gözlerine dikti. Asker kendisine sevgiyle bakan mavi gözlü sarı saçlı çocuğun başını okşadı.

Salondaki herkes başını kapıya doğru çevirmiş, elinde yarıya kadar dolu bir çuval ile öylece ayakta duran askere bakıyordu. Hacı Hasan ondan beklenemeyecek bir çeviklikle ayağa kalkmıştı. Saatlerdir kıpırdamadan uyuklayan ihtiyarın canlanması Şevki Bey'i şaşırtmış, aynı zamanda da gururlandırmıştı.

Hacı Hasan yanı başını gösterdi.

— Gel asker, gel şöyle otur.

Asker bir an için yere bıraktığı çuvalını kolayca kaldırıp, ağır postallarını taşımakta güçlük çeker gibi sürükleyerek ihtiyarın gösterdiği yere oturdu. Çocuk hiç tereddütsüz askeri takip etti. Şevki Bey'i, kardeşini hatta annesini unutmıştu. İrice açtığı gözleriyle askeri izlemeye koyuldu.

İhtiyarın gözleri ise bir başka parlıyordu. Kim bilir belki onda gençliğini görmüştü. Yüzündeki sevinç ifadesi belki de ondandı. Delikanlı kadar çevik bir hareketle, yanında oturan askerin omuzuna vurdu.

— Asker! Memleket neresi?

— Hatay.

— Terhis mi?

— Anam hastaymış. İzin verdi komutan.

— Allah, şifa versin.

Bakmaya kıyamadığı kara üzümlerine uzandı ihtiyar, bir salkım alıp askere uzattı.

— Al, afiyetle ye. Dedem anlatır Kurtuluş Savaşı'nda üzümü katık yaparak doyurmuş askerler karnını. Ninem bütün üzümleri pekmez yapmış

burdan ta Kocatepe'ye göndermiş.

Asker, salkımdan bir fiske koparıp çocuğa uzattı. Çocuk üzüm fisesini eline aldı ama yemiyor pür dikkat konuşulanları dinliyordu.

İhtiyar, sevgiyle bakıyordu askerin yüzüne.

— Ye aslanım ye! Gani gani helal olsun.

— Üzümler güzelmiş.

— Güzeldir ya, kendi ellerimle yetiştirdim. Adana'da kızım var. Hemşire, ona götürürüm.

— Demek Kurtuluş Savaşı'nı biliyorsun dede.

Hacı Hasan'ın gözleri salonun tabanındaki karo taşlar üzerinde bir noktaya kilitlendi. Acının hâkim olduğu bir ses tonuyla anlatmaya başladı aklındakileri.

— He ya, ben daha bebekmişim o zamanlar Ama dedem durmadan anlatırdı. Sanki ben savaşmış gibi bilirim. Bubam yirmi senesinde sütçü İmam'ı bastırırken, koca emmim de bir sene sonra Fransız gavurunu Adana'dan kovarken şehit düşmüş. Düşman bizim buralara kadar girememiş pek. Amma Yunan gavuru bastırınca garpdan, dedem küçük emmime “Hadi oğul, Mustafa Kemal Yunan gavuruyla çarpışmış, bize burada yatmak yakışmaz.” deyip koşmuş yardıma. Küçük emmimi Kocatepe'de bırakmış dedem. Elleriyle gömmüş toprağa. “Olsun... Vatan bizim oldu ya!” derdi hep, gözleri dolu dolu anlatırken o günleri.

Hacı Hasan dalgın gözlerini yeniden askerin yüzüne çevirdi. En ciddi hâlini takınarak,

— Bu vatani kimseye vermen emi!

— Vermem dedem, vermem, merak etme sen.

— Al aslanım üzüm ye!”

Şevki Bey okunacak yeri kalmayan gazetesini katlamış, yanına, tahta kanepenin üzerine koymuş, keyifle asker ile ihtiyarın sohbetini dinliyordu. Salona öyle bir sükûnet öyle bir huzur hâkimdi ki! Orada olsaydınız bu ortamın asırlarca hiç bozulmadan devam edeceğini sanırdınız. Ama öyle olmadı.

Bekleme salonunun kapısı tak diye kapandı. Salondaki herkes kulaklarına verilen emirle aynı anda başını yine kapıya doğru çevirdi. İçeriye uzun boylu iki adam girmişti. Göbekli olan önde duruyordu, arkadaki daha zayıftı, uzun kıvrıkcık saçları vardı. Belli ki oturmaya gelmemişlerdi, hâl ve hareketlerinden birazdan kalkacak olan trenin yolcuları olmadıkları da belliydi. Birini

arıyorlardı besbelli, gözlerini salondakiler üzerinde tek tek gezdirdiler. O anda salonda yankılanan telsiz sesi de içeriye girenlerin kim olabilecekleri sorusunu cevaplamaya yardımcı oldu. Nedense herkesin huzuru kaçmıştı. Oturdıkları yerde belli belirsiz bir kıpırdanmadan sonra gözlerini salonun tam ortasında dikilen polislerden alıp onlar içeriye girmeden önceki pozisyonlarına döndüler. Sadece Öğretmen Şevki Bey içeriye giren sivil polislerden başını çevirmedi, göbekli olanı tanıyordu ama adını bir türlü çıkaramıyordu.

Hacı Hasan askere doğru döndü fakat sohbete kaldıkları yerden devam edemiyordu, aklı üç gün önce tarla komşusu Galip Efendi ile kahvehanenin önünde yaptıkları kavgaya kaymıştı. Çok fazla küfür ve hakaret etmişti. Galip Efendi kahvehanedekilere doğru dönüp “Hepiniz şahitsiniz dava açacağım buna, bana hakaret etti.” diye bağırmişti. Besbelli polisler beni almaya geldiler diye geçirdi aklından. Kızdı kendine, bu yaştan sonra üç ceviz ağacı için mahpusa gireceğim diye de söylendi. Bastonunu sıkıca kavradı, ayağa kalkmak için gerekli olan gücü ondan almalydı, bastonu dimdik karo zemine dayadı fakat yerinden kıpırdamadı, teslim olup olmama konusunda karar veremiyordu. Kuşağının altına soktuğu ruhsatsız tabancası geldi aklına, eliyle yokladı. Orada duruyordu. Hacı Hasan yeniden kaçamak bakışlarla polislere baktı.

Asker Hacı Hasan’ın suskunluğunun farkına varmamıştı. Polisleri görünce yüreğine kocaman bir yumruk inmişti çünkü. Ne yapacağını bilmez bir hâlde utançla başını önüne eğdi. Annesi hasta olduğu için memlekete gidiyordu, bu doğrudu. Fakat komutanından izin almadan gidiyordu. Çarşı izni için ayrılmıştı bölükten ve doğruca gara gelmişti. Ben bir asker kaçağıyım diye inledi kendi kendine. Hacı Hasan’a baktı, biraz önce ona verdiği sözü hatırladı. Onun asker kaçağı olduğunu bilseydi yedirdiği üzümleri haram ederdi. Kimse yokluğunu fark etmeden bölüğüne geri dönmeliydi. Annesine götürmek için aldığı öteberiyi koyduğu çuvalı eliyle kavradı, tam ayağa kalkıp salondan çıkıp gideceği sırada Şevki Bey’in sesi yankılandı.

— Ali Bey! Sizsiniz değil mi?

Göbekli polis, Şevki Bey’e doğru bir adım attı.

— Şevki Hocam, Nasılsınız?..

Şevki Bey ayağa kalktı. Önce el sıkıştılar sonra kucaklaştılar.

— Benzettim diye düşündüm ilk anda. Hayırdır ne arıyorsunuz burada?

— Emekli olduktan sonra söyle bir dolaşıp eski arkadaşları göreyim dedim. Demek sen hâlâ burada görev yapıyorsun? Burada olabileceğin aklıma gelmedi yoksa uğurdım karakola.

— Hanım Adanalı biliyorsun, öyle olunca gitmedik kaldık burada.

— İyi yapmışsınız buradan güzel yer mi bulacaksınız. Hayırdır? Bir şey mi oldu?

— Önemli bişi yok. Rutin görev işte...

Polis Ali, Şevki Beyin yanına oturdu. Kıvırcık saçlı polis de hemen yanlarındaki kanepeye, koyu bir sohbeta koyuldular. Onlar sohbeta başlayınca, Kadriye Hanım derin bir nefes alıp kızına baktı. Ana kız sadece birbirlerinin anlayacağı dille, bakışlarıyla konuşmaya başladılar. Kadriye kızına “Ağabeyini sormaya geldiler sandım.” dedi, Nevin’de endişeli bakışlarıyla “Ben de öyle sandım, çok korktum anne, inşallah ağabeyimi bulamazlar.”, “Babanı bıçakladıktan sonra nereye gizlendi? Ne durumda acaba yavrum?” derken hafif hafif sallandı Kadriye Hanım, Nevin gözleriyle polisleri işaret ederek “Anne, babam bizi buldurmak için göndermesin polisleri?” dedi. Kadriye Hanım’ın gözleri öfkeyle yandı polislere bakarken “Baban bizi döverken gelmediler ama.” diye söylendi.

Çocuk telsiz sesinden ürkmüştü annesinin yanına sokuldu. Kadınlar sohbetlerini bırakmışlardı. Şevki Bey ve Polis Ali öyle yüksek sesle konuşuyorlardı ki ister istemez herkes onları dinlemeye koyuldu.

— Demek emekli oldunuz Hocam. Bizim oğlan hâlâ sizi unutamadı. Anar durur.

— Ben de unutamadım çocuklarımı. Hepsi hatırımda.

— Bu arada köşe yazıları falan yazıyorsunuz galiba İnternet sitelerinde gördük, isim benzerliği sandık önce.

— Emekli olmadan önce takma isimle yazdım bir süre, malûm devlet memurluğu düşüncelerimizi özgürce ifade etmemizi yasaklıyor. Valla sırf gizlenmemek için emekli oldum diyebilirim.

Polis Ali kıvırcık saçlı arkadaşına doğru baktı, doğru adamı bulduklarına dair birbirlerini bakışlarıyla onaydılar sonra Şevki Bey’e doğru döndü.

— Hocam, maşallah diliniz de oldukça sivri...

— Birileri korkmadan doğruları söylemeli artık Ali Bey. Herkes ihanetin peşinde, seçenler iyi niyetli ve saf, seçilenler hain. Temiz yürekli iyi niyetli milletimize seçtikleri adamların iç yüzlerini anlatmak vatan borcumuz. Karşıda oturan dedenin babası, amcaları vatan düşmanlara peşkeş çekilsin diye ölmedi.

— Bir kitap yazmışsınız sanırım.

— Evet, yazdım ama daha baskıda. Nasipse bu ay sonu piyasaya çıkacak. 2001 yılında buradan tayinim Bingöl'e çıkmıştı biliyorsun. Orada şahit olduğum olayları kaleme aldım o kitapta.

— İyi yapmışsınız diyemeyeceğim Hocam. Şu an elimde sizi tutuklama kararı var. Gerekçe olarak yazdığınız o kitap gösteriliyor.

Emekli Öğretmen Şevki Bey, etrafına şöyle bir göz gezdirdi, kimseyi görmüyordu. Acı acı gülümsedi. Kitapta yazılanlar aklından geçti. Hiç değilse yazdıklarını birkaç yüz kişi okuyabilseydi. İçi en çok bunun için yandı. Ali Bey'e baktı.

— Hocam, sizi emniyete götürmek zorundayım.

Şevki Bey, böyle bir sonucu bekliyor muydu? Hiç tereddütsüz ayağa kalktı. Onlar dışarıya çıkarken, salonda kalanlar derin bir oh çektiler. Şevki Bey'in tutuklanma sebebi onları hiç ilgilendirmemişti. Polisler o salona kendileri için gelmemişti ya! Gerisinin bir önemi yoktu.